

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w Warszawie
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący – Sędzia SN: Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Sędziowie SN: Zbigniew Kwaśniewski

Henryk Pietrkowski

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego

R. G.

po rozpoznaniu z urzędu kwestii właściwości Sądu Najwyższego – Sądu
Dyscyplinarnego i dopuszczalności zażalenia

p o s t a n o w i ł:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny sędziów sądów powszechnych po rozpoznaniu wniosku sędziego Sądu Rejonowego w [...] R. G. o wyłączenie Zastępcy rzecznika dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w [...] SSO M. B. od prowadzenia dotyczących go czynności dyscyplinarnych zarejestrowanych pod sygn. SD .../16, na podstawie art. 41 § 1 w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej u.s.p.) – wniosku nie uwzględnił.

Na powyższe postanowienie zażalenie do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego złożył SSR R. G., który zaskarżył orzeczenie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez wyłączenie Zastępcy rzecznika dyscyplinarnego od prowadzenia sprawy.

Skarżący przesłał zażalenie do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego pomimo, że pismem z dnia 15 września 2016 r. Rzecznik dyscyplinarny sędziów

sądów powszechnych poinformował go, iż decyzja zawarta w postanowieniu z dnia 22 czerwca 2016 r. jest niezaskarżalna i brak jest podstawy prawnej do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia zażalenia.

Sąd Najwyższy, pozostawiając zażalenie bez rozpoznania, zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 128 u.s.p. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. i art. 459 § 1 k.p.k. na postanowienie w przedmiocie wyłączenia Rzecznika dyscyplinarnego sądów powszechnych oraz jego Zastępcy zażalenie nie przysługuje. Wniesienie środka odwoławczego od niezaskarżalnego orzeczenia i zarządzenia nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a zwłaszcza nie obliguje sądu, czy oskarżyciela do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że wniesienie niedopuszczalnego środka odwoławczego, nie wywołuje w istocie żadnych skutków procesowych, a w każdym razie nie obliguje do wydawania zaskarżalnego zarządzenia w trybie art. 429 § 1 k.p.k. W takiej sytuacji za wystarczające uznać należy poprzestanie na zarządzeniu administracyjno – porządkowym i załączeniu pisma do akt z poinformowaniem adresata, co uczynił Rzecznik, lub zwrócenie pisma (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 22 marca 2000 r., V KZ 23/2000, OSNKW 5 – 6/2000, poz. 52; z dnia 19 lipca 1994 r., II KO 52/94, OSNKW 9 – 10/1994, poz. 62).

W końcu nie wiadomo jak skarżący rozumie pojęcie „postępowania sądowego”, jednakże powinien wiedzieć, że zgodnie z treścią art. 78 Konstytucji RP wyjątki od zasady dwuinstancyjności postępowania określa ustawa, w omawianej sprawie Kodeksu postępowania karnego.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny pozostawił zażalenie bez rozpoznania.